

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel Clara Simó

Sergi Pàmies

El gran mestre del conte curt, Pere Calders, va dir en una ocasió que el conte el tens o no el tens. Que una novel·la es pot treballar, que et pot créixer un personatge, que, tot de sobte, l'argument agafa un rumb diferent, etc. Però el conte no: el tens o no el tens. Encara que, naturalment, el treballis i el refacis.

Acabo de llegir la darrera obra de Sergi Pàmies, *L'art de portar gavardina*, que és una recopilació de tretze contes curts, amb l'aroma a què ens té acostumats: sarcasme, ironia, contradiccions divertides, troballes sorprenents i altres coses per l'estil.

Però en aquest recull Pàmies és diferent: hi ha afegit un element que li era absent, la tendresa, la sensibilitat. Com si hagués arribat a la seva maduresa narrativa –sense menyscapse de l'obra anterior–, però hi ha elements que emocionen. I aquest és un Pàmies que no ens era freqüent. Em refereixo al llibre en general, però en concret al conte *Nadala maternofilial*, en què, malgrat la

M'encanta el seu últim llibre, 'L'art de portar gavardina', que llisca, entre ironies i tremolors feliçment fugaces

ironia, que és inseparable de l'autor, ens explica coses de Teresa Pàmies que m'han emocionat. Hi vibra un sentiment, no llangorós ni antiquat, sinó autèntic.

A mi no m'entusiasma el romanticisme (qualsevol que m'hagi llegit ho sap prou bé), ni crec en solemnitats ni en principis inamovibles. I tanmateix, tinc dèria per l'autenticitat dels sentiments. Quan ho són de debò, donen al relat una calidesa difícil de trobar d'una altra manera.

L'estil de Pàmies és depurat, no gens farragós. Li encanta no posar noms als personatges –cosa que passa en diferents ocasions en aquest recull–, no creu en solemnitats ni en abrandades onades de pànic, d'amor o de temor. És autèntic, hi llisques sobre una superfície que saps dura però no la notes, la duresa. En diuen tensió superficial i ha fet molt de mal als nadadors que es llancen de cap a l'aigua amb mala fortuna.

M'encanta aquest llibre, que llisca, entre ironies i tremolors feliçment fugaces. Creieu-me: llegiu-lo.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Fer un Tortosa

El "procés" és ric en neologismes. "Fer un Tortosa" n'és un. Vol dir mantenir-se indiferent davant les provocacions. Ve de quan els tortosins independentistes van seguir la seva vida com si res el dia que una colla de contraris van irrompre a la capital de l'Ebre per pertorbar-los la tranquil·litat. Uns dies abans, a Canet de Mar, al Maresme, els provocadors s'havien sortit amb la seva: van ser esbrancats, es van produir moments de tensió. Tortosa era el camí. El camí de sirga va paral·lel al riu, i les paral·leles es troben, a tot estirar, a l'infinit que Einstein se sabia. També se'n diu "fer un Alella", perquè al poble vitivinícola es va actuar igual. El vi en una copa i l'aigua en una altra.

Dissabte, un grup de policies, guàrdies civils i gent afí, també de l'àmbit polític, es van fer presents a la plaça de Catalunya de Barcelona per celebrar la repressió violenta que el primer d'octubre de l'any passat els agents havien projectat sobre els ciutadans que volien votar. Es va optar per "fer un Canet" i molts independentistes els van anar a increpar. Van sor-

“Entretinguts amb accions policials i símbols, cap on anem?”

tir els Mossos per impedir que s'acostessin als concentrats. Per "evitar mals majors" hi va haver cops, ferits i detinguts. Una mica més i les imatges de la repressió de dissabte suplanten les del primer d'octubre que els diaris i les televisions tenien preparades per evocar aquell dia. Per sort –o per desgràcia– res no és equiparable. Al matí vaig opinar que hauria estat millor fer un Tortosa. Alguns em van dir de tot. A la tarda hi vaig insistir. No em va contradir ningú.

Els nostres polítics domèstics haurien pogut allunyar la concentració policial ofensiva d'un lloc tan sensible

com és la plaça de Catalunya. Altres vegades ho han fet sense que se'n ressentís la llibertat d'expressió i de manifestació que el president Torra va esgrimir en una entrevista televisiva posterior. L'operatiu per contenir els independentistes van ser un fracàs, i fer un corredor entre bastides per colpejar els que hi van passant és sanguiinari i intolerable, conseller, president.

Entretinguts amb gestes policials commemoratives o sobrevingudes, cap on anem? El president Torra diu que ho diu molt clar, però no se l'entén. De Waterloo tampoc no arriben més concrecions. ¿Hi ha un "full de ruta" per a aquesta "implementació de la república que les urnes d'octubre van exigir"? Ahir la reunió de govern es va fer a Sant Julià de Ramis. Per què no a Sant Carles de la Ràpita? Per què no a Badia del Vallès? La independència, la "república", es fa amb Badia del Vallès. Actes simbòlics, aniversaris, poesies, cançons, planys, pirinenques, ratafia... Ens poden explicar cap on porta, tot això? Els fa por confessar-ho? Fins ara de fer un Tortosa o fer un Alella se'n deia fer l'orni.